

Küçük Ressam

– berberce · 13 Aralık 2022

Kitaplarına ve defterlerine devamlı resimler yaparak annesine gösterip ondan takdir edilmeyi bekleyen küçük kız, her defasında annesinin kızgın bakışlarına maruz kalıp azar işitiyordu:
"Derslerine çalışıp test çözeceğin yerde hep resim yapıyorsun eğer sınıfta kalırsan külahları değiştiriz,bilmiş ol!"

Akşam olur,babası işten gelir,yemeği yedikten sonra koltuğuna oturup yorgunluk kahvesini yudumlayan babasına da gösterir buruşuk kağıtlara çizdiği resimlerini.

Bir bacağına küçük kıızı oturtur diğer bacağına resimleri koyup kusur aramaya başlar babası ama kız çetin ceviz çıkar.

-Bak,şu bahçedeki ağaçları sulayan bahçıvan olmalı ama kulakları yok.

-Yalan sözler duymasın diye çizmedim baba.

-Evin dış kapısı var ya,onun da kolu yok.

-Hırsızlar giremesin diye çizmedim baba.

-Ama pencereler açık ordan girerler.

-Giremezler baba,pencereleri oda hava alsın diye açık bıraktım,korkuluklar var.

-Bak,bu binanın kolonları çok büyük.

-Öğretmenimiz,'anneler bir evin kolonları gibidir onlar var oldukça bina ayakta kalır'demişti o yüzden annemi çizdim.

-Peki,bu duvarları neden kalın çizdin?

-Öğretmenimiz,'babalar, evin duvarları gibi sağlam olmalı ki dış tehditlere karşı yuvasını koruyabilsin',demişti seni çizdim baba.

Müjdeli bir haber almışcasına yerinden fırladı babası,

-Bana kalemimi ver,dedi ve evin tam ortasına koca bir lamba çizip

-Bu da sensin,dedi,bizim ışığımızın.

Küçük kızın yanağına öpücükler kondurarak odasına kadar eşlik etti.